

MURAT UĞURLU • **Buralar Bıraktığın Gibi**

MURAT UĞURLU 1987 yılında Ankara'da doğdu. Liseyi ODTÜ Koleji'nde bitirdi. Ankara Üniversitesi'nde arkeoloji ve gazetecilik, Polonya Ulusal Sinema Okulu Lodz'ta yönetmenlik okudu. İlk öykü ve şiirleri *Lacivert* dergisinde yayımlandı. Öğrenciliği sırasında çektiği kısa filmler yurt içi ve yurt dışında çeşitli festivallerde gösterildi. Şimdilik nerede, hangi sıfatla yaşayacağı muammadır; lakin çapulculuk baki.

İletişim Yayınları 1896 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 274

ISBN-13: 978-975-05-1222-3

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI cahilus

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ekrem Buğra Büte

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MURAT UĞURLU

Buralar Bıraktığın Gibi



Üç ev görsek bir şehir sanıyorduk
Üç güvercin görsek Meksika geliyordu aklımıza

- TURGUT UYAR

İÇİNDEKİLER

Tarlakuşu ve Korkuluk.....	9
Muzlu Süt.....	51
Güzelsin Ey Dünya Kokusu.....	71
Kökü Dışarda.....	79
Pisuvar.....	89
Beatrice Rose'ü Beklerken.....	101
Bayrak.....	123
Kamp Çocuđu.....	129
Nesli Tükenmiş Bir Adamın Mektuplarından Alıntılar.....	145
Kafes Ustası.....	157

Tarlakuşu ve Korkuluk

Bay Kaminski ile bu satranç kulübünde tanıştık. Kabaca yirmi ahşap masa, minderleri deri kaplı petrol yeşili sandalyeler, duvarlarda eski büyük ustaların portreleri (çıplak kadınların gerçek fil ve atların üzerinde poz verdikleri bir resim de var, ama yalnız dikkatli gözler seçebiliyor), kalorifer diplerine gelişigüzel yerleştirilmiş iki orta boy saksı, bar tezgâhının hemen sağında kalan eskice bir televizyon, fi tarihinde camlara yapıştırılmış Tyskie, Zywiec, Warka gibi çeşitli bira markalarının sararmış ilanları ve bir adet asık suratlı garsondan ibaret küçük bir kahvehane burası. Müşterileri çoğunlukla iş çıkışlarında satranç oynamaya gelen kırk yaş üstü erkekler. Paltolarını, şapkalarını, varsa şemsiyelerini ve bastonlarını kapının yanındaki askıya asıp boş buldukları bir masaya oturur, rakiplerini beklemeye başlarlar. Çoğu zaman taşlar önceden dizilmiş olur. Sonradan masaya oturacak olan kişi elinde iki bira bardağıyla diğerinin yanına yaklaşır, zarif bir boyun hareketiyle oyuna katılıp katılmayacağını sorar. Bu bir çeşit rakibe saygı ifadesi, eskiden kalma dokunaklı bir satranç kulübü ritüelidir. Oyun bitince yi-

ne buna benzer manzaralar görürsünüz. Örneğin kaybeden kişi kazananın elini centilmence sıkar, bir tek kendi şahı hariç diğer tüm taşları yerine dizdikten sonra cebinden bir elililik çıkarıp masanın üzerine bırakır. Şah, tahtanın tam ortasında, infazını bekleyen mağlup bir general gibi yana yattık beklemektedir şimdi. Bir başka oyuncu masadakine meydan okumak istediğinde devrik şahı kaldırıp hak ettiği yere, piyonların, fillerin, atların ve kalelerin korunaklı gölgesindeki tahtına oturtur ve oyun yeniden başlar. Fakat etrafını zı saran bu kibarlık dalgasına bir kez kapıldınız mı işiniz bitik demektir. Ağlarına düşmeye görün; sarhoş pavyon konsomatrisleri gibi bir o masaya bir bu masaya sürüklenir, az önceki yenilginizin –zekânız aşağılanmıştır bir kere– acısını çıkaracak bir başka acemi arayıp durursunuz. Sonra bir de bakmışsınız akşam olmuş, cebinizdeki paralar suyunu çoktan çekmiş... Kapıdan tüyleri yolunmuş bir kuşun hafifliğiyle çıkar, yüzünüze çarpan soğuğa aldırış etmeden (üzerinizde dalgınlık, beyninizde birtakım uğultular vardır) karanlık sokakları usul usul arşınlarsınız. Bizim memleketin en namlı kumarbazları bile yanlarında melek gibi kalır bunların. Tesadüfi bir kâğıt oyununda servet kaybetmek, satrancın gizli bahçelerinde aşağılanmaktan bin kat iyidir.

Genellikle ayaküstü selamlaşmayı, yüz göz olmadan kısa cümlelerle konuşmayı tercih ettiklerini söyleyebilirim. Kırk yılda bir içlerinden birinin nüktedanlığı tutacak olsa düğmeye basılmış gibi aynı anda öksürmeye başlar, gözlerini oyundan kaldırmadan, hastalıklı bir ihtiyarın kesik kesik solumasını andıran ölgün bir gülümseme bulutuyla kuşatırlar kahvehaneyi... Ve nüktedan biraderlerinin yeniden oyuna dönmesi için üstü kapalı bir işaret (yalnızca bu gizli satranç loncasının üyelerinin bildiği bir çeşit ultiatom) verirler. Bay Kaminski'nin dediğine göre aralarında elli sene dir tanış olanlar bile varmış. Dile kolay, tam elli sene... Biz-

de olsa bunun onda biri kadar bir zamanda çoktan can ciğer kuzu sarması olurlardı. Öyle ya, kahve arkadaşı kardeş yarısı sayılır. Kişiyeye özel ne varsa –dertler, sevinçler, kederler, doğumlar, ölümler, kutlamalar, her türlü aile sırları ve yatak odası dedikodularına varıncaya kadar her şey– komşudan komşuya taşınan bir aşure kâsesi gibi dolaştırılır; nihayet bu hengâmeye dayanamayan zavallı kamusal kâse yol üzerinde bir yerde ya kaybolur, ya da kırılıp sayısız parçaya ayrılırdı.

Bu kulüpseyse düzen ve ciddiyet esastır. İnsanlar, bataklık görmüş sivrisinek sürüsü gibi kuşatmazlar birbirlerinin hayatlarını. İşten çık, kahveye gel, paranı ortaya koy, yen ya da yenil fark etmez, en ufak bir taşkınlık göstermeden paltonu askıdan al, şapkanı kafana yerleştir, son bir kez içerdekilere bakıp iyi akşamlar dile ve evine dön... Hayat bu adamlara güzeldi.

* * *

Şimdi rahatsız bir bar taburesine tünemiş, kahvenin üzerine çöken koyu Gitanes dumanını içime çekerek Bay Kaminski'nin gelmesini bekliyor ve düşünüyorum da... Şu eşikten adımımı attığım ilk gün nasıl da toydum, dilsiz bir yabancıydım. Sessiz harflerin çürük hayvan etleri üzerindeki kurtlar gibi kaynaştığı müziksiz, şiirsiz, somurtkan lisanlarından tek kelime anlamıyordum. İlk bir öğrenci yurdu na yerleşmiş, sonra da curcunaya dayanamayıp (çingene çadırı halt etmişti yanında) tek göz bir pansiyon odasına çıkmıştım. Okuldaki kendini beğenmişleri, bir gün selam verip öteki gün kışlarının yarıçapını gösterenleri saymazsak fena halde yalnızdım ve kış, olanca karanlığı ve kasveti ile şehre doğru yaklaşıyordu.

Okula nadiren uğruyordum. Dil derslerinin çocukça temrinlerinden, ben-sen-o, biz-siz-onlar tekdüzeliğinden iyice bunalmıştım. İlk birkaç aydan sonra sokağından bile geç-

mez oldum. Ellerim ceplerimde, soğuk kuzey rüzgârını iliklerimde duyarak caddeleri, meydanları tavaf etmekten başka yapacak bir işim yoktu. Kulaklığımda haykıran elektrogitar ve davul seslerinden cesaret alıp “Neden bunlar benim başıma geldi?” diye sorup duruyordum kendi kendime. “Neden, neden, neden!” Yani olacak iş miydi sanki? Sen kalk “78 Fizik Bölümü Mezunları” toplantısında zil zurna sarhoş ol, yetmezmiş gibi annemi de yanına oturtup devasa bir elektrik direğine tosla... Ve böylece kendi halinde yaşayıp giden çekirdek ailemizi o aptal deneylerinden biri sanıp atomlarına ve moleküllerine ayır. $E=mc^2$ ’den sıkılmıştın herhalde baba ha? Sahi bu seferki formülün neydi? Rakı-balık eşittir aile faciası mı! Tebrik ederim.

Kazadan önce de her şey güllük gülistanlık sayılmazdı aslında. Dershane hiç parlak gitmiyordu. Lisede de gerizekâlıların, profesyonel mastürbasyoncuların ve yalnızca çok zengin çocuklarının tenezzül ettiği sosyal bilimler sınıfına düşmüştüm. Annem duyunca nasıl da üzülmüş, kendini yatak odasına kapatıp “Benim oğlumun kafası matematiğe, fiziğe nasıl çalışmaz!” diye ağlayıp durmuştu. Babam daha meta-netliydi tabii. Konuya her zamanki gibi serinkanlılıkla ve o dağları deviren top sakallı egosuyla yaklaşmış, “Herkes senin benim gibi profesör olacak diye bir kaide yok hayatım,” özlü sözüyle pedagoji bilimine son noktayı koymuştu. Yine de makarna ve yumurta artıklarıyla tıkanmış mutfak lavabosunu açmaya çalışırken, veya bulaşıkları yıkadıktan sonra beceriksiz kollarımla çekyatı açıp o buz gibi yorganın altına sığındığımda özlüyorum seni baba... Ama annemi daha çok.

İki eski fizik profesörü hayaletinin cirit attığı o evde daha fazla kalamazdım artık. Hem ben istesem bile ucuz lojman sırası bekleyen akademik çevreler buna izin vermezdi. Böylece cenazeden sonra anneannemin yanına yerleştim ve üniversite sınavında rekor bir puanla saf dışı kaldım. Kimse me-

deni cesaretim için teşekkürlerini sunmadı (oysa ayağı kırık bir yarış atıydım ben, intihar etmediğime şükretmeliydiler). Bir teselli armağanı, ne bileyim, açık öğretim filan... nezaketten teklif dahi edilmemesi canımı sıkıyordu. Sakarya Caddesi'nin karanlık, izbe barlarında sürttüm bir zaman. Gitara, sigaraya ve ucuz şaraba başladım. Ama çok geçmeden üçünde de yeteneksiz olduğum ortaya çıktı. Sigara içerken öksürdüm, iki fırt şaraptan sonra kustum. Gitarı hiç saymıyorum bile. Yine canım sıkıldı. Canımın sıkılması için öyle aman aman bunalımlara, rutinelere de ihtiyacım yoktu doğrusu. Kapı gıcirtısına sıkılan bir ruhum vardı.

Egzoz dumanı, üstgeçit yoldaşlığı ve şehrin gürültüsü dayanılmaz olunca sinemalarda vakit öldürmeyi daha akla yakın buldum. Ama diğerleri gibi değildi bu meret, hiç değildi. Perdedeki puslu görüntülerde beni kendine çeken, kuvvetli bir uyuşturucu gibi günler boyu etkisinden kurtulamadığım esrarlı bir şeyler vardı. Yönetmen olma fikri de ilk o zamanlar geçmişti aklımdan. Gidip ikinci el bir fotoğraf makinesi satın aldım, sokakta gördüğüm buruşuk ihtiyarların fotoğraflarını çektim, internete yükledim. Yine kimse tenezzül edip bir yorum yazmadı, "beğen" butonuna tıklamadı. Oysa ben kuru, yarım ağız bir *emeğine sağlık*'a bile razıyım.

Baharın ve gençliğimin avuçlarımdan kayıp gittiği gündü. Balkondan dışarıya baktığımda doğayı ve insanları kuşaktan buğulu heyecanı fark ediyor, kafayı yiyecek gibi oluyordum. Bütün dünya ağzıma bir emzik dayayıp gizlice düğüne gitmişti sanki. Ben de kundakta beyaz bezlerle sıkı sıkı sarmalanmış, zihnimde belli belirsiz bir meme hayaliyle, ama hiçbir yere kıpırdayamadan ağlayıp duruyordum. (Ah vakitsiz uyanan bebek, şu dünyada yalnızlığı senden iyi kim bilebilir?) Mavi balkon gölgeğini aşır bacaklarıma sırtışan asma yaprakları bilhassa sinirime dokunuyordu. Elimi hayalî

bir şarap kadehini tutar gibi havaya kaldırıyor, kopardığım yaprağı başparmağımın ve işaret parmağımın üzerine serip, bensiz o düğünde halay çeken, takı takan, arsız kahkahalar atan herkese ve her şeye okkalı bir küfür sallarcasına patlatıyordum yeşil damarlı, vıcık vıcık özlerini. *Pat... pat... pat!* Güzelliğe bakıp ondan keyif alan, hatta teklifsizce yanına sokulup vaatlerine ortak olanlardan değil, kahrolası bir keder ve uzaklık duygusuyla ona düşman olanlardan birine dönüştüğümü o zaman anlamıştım.

Galiba bunalımdaydım. Saçlarımı uzatayım derken üçte birini dökmüş, sandalyeye oturup elektrogitar çalan emekli rock yıldızlarına benzemiştim. Nerde bir açılış, bir konser var hepsinin tarihini ve zamanını biliyordum şimdi. Sağolsunlar, alkol ihtiyacımın yarısını Cumhurbaşkanlığı, yarısını da belediye karşılıyordu. Handel'in dördüncü bilmemne uvertürü, Puccini'nin Napolitan Bolonez'i, deneysel ressamlarımızdan İtır Gündoğdu'nun "Bir Gün Batımından Manzalar" adlı tablosu, Tiyatro Güzel Günler Göreceğiz'in "Godot'yu Beklerken" performansı... Şimdi birbirinden ayırmayayım, hepsi tek kelimeyle sarhoşluk vericiydi. Ama sabah olup da başımda külçe gibi bir ağırlıkla uyandığım vakit –anneannem ve gün arkadaşlarının kek börek övme merasimlerinin parlak kırmızı halısı odamın kapısını sinsice zorlamaya başladığı saatler– ne çare, hemen bir CSO konseri organize etmek ya da İtır Hanım'dan yeni bir deneysel sergi açmasını istemek mümkün değildi. Canım sıkılıyordu.

Yine böyle vaatkâr ama hileli bir bahar günü, ucuzundan Metallica, en olmadı bir Black Sabbath tişörtü bakınırken Tunalı Pasajı'nda tesadüfen "yardımcı aranıyor" diye bir ilan gördüm ve adı "Marduk" olan bu kitapçada çalışmaya başladım. Ebcet, yıldız falı, ruhların evrensel birliği filan gibi zıvalıklarla kafayı sıyırmış olmasına rağmen iyi adamdı patronum. Haftalığımı hiç geciktirmez, raflardan aşırıp bir da-

ha geri getirmedığım kitapları fark etmemiş gibi yapardı (en çok da bu mala mülke değer vermez halini severdim zaten). Müşterisi bol olduğundan can sıkıntım bir nebze körelir gibi olmuştu dükkânda. Bohem üniversite öğrencileri, eşcinsel kitap koleksiyoncuları, saçları o günün en marjinal rengine boyanmış anarşistler, tasavvufa meraklı pavyon fedailerleri, yoga hocaları, sevgilisinin yıldız haritasına baktırmaya gelip patronun Kama Sutra tekniklerinden faydalanarak geri dönen otuz yaş üstü modern kadınlar, kendini Tarkovski sanan TRT kameramanları, kendini Marlon Brando sanan Devlet Tiyatrosu oyuncularını... Tekmili birden bizim tekkeye doluşurlardı. Bir bardak yorgunluk çayı, entelektüel bir fıkraya... Hemen ardından raflara şöyle yalandan bir göz gezdirilir; dakikası dolmadan, uçmaktan yorulan muhabbet kuşları gibi tekrar sandalyelerine tüneyip James Joyce'a, Faulkner'a rahmet okutacak bir bilinç akışı marifetiyle konuşur, konuşurlardı. "Ben önceki hayatımda İrlandalı bir kilise papazıydım," demişti bir sabah patronum. "Bu yüzden insanları dinlemek, onlara yol göstermek bana huzur veriyor. Demek ki misyonumu tamamlamadan ölmüşüm."

O günlerde fena sardırduğım üstün insan ve kral arkadaşı Nietzsche'den kaldırdım başımı. Esneyerek sırtımı, kollarımı, boynumu kütlettim. Şimdi bütün çakralarım açılmıştı sanki. "Doğrudur abi," dedim, "Yani ruh döngüsünde normal böyle şeyler." Sonra da çay ocağına biri açık iki oralet söyledim.

Patronun yalnız "Uzun" diye seslendiği eski bir arkadaşı vardı, Altuğ Abi. Boyu iki metreye yakın, akli bir karış havada bir İletişim Fakültesi asistanıydı. Kitap almasa bile düzenli olarak dükkâna uğrar, patronla birkaç saatliğine çıkıp üniversitenin spor salonunda pinpon, squash filan oynarlardı. Aslında epey ilginç bir adamdı bu Altuğ Abi, günü günü-

nü hiç tutmazdı. (Patronun hesaplamalarına göre ruh sayısı “üç” olduğundan melankolik ve muhafazakâr bir karaktere sahipmiş. Önceki hayatında da berbat bir önceki hayatı olduğu kesin.) Bazı zamanlar, sokaktan birkaç kadını sürükleyip peşinden dükkâna getirecek kadar yakışıklı görünürdü. Jestleri, konuşması, giyimi kuşamıyla değme Avrupalı akademisyenlere taş çıkartırdı. Başını ve omuzlarını hafifçe eğip kapının altında durur, hayat dolu bir sesle “N’aber hoca?” derdi, “Hazır mısın, yoksa yine yalandan baldırın mı çekiyor?” Bazı zamanlarsa omuzları çökük, saçı sakalı yağ bağlamış haliyle ıskartaya çıkartılmış turistik bir deveden farksız olurdu. Eşikten hantal adımlarla geçip içeri süzülür –boynunda bir çanı eksikti–, donuk ve ruhsuz bir “Selam,” yuvarlardı dudaklarının aralığından. Sonra da dizlerini büküp ilk gördüğü sandalyenin serin gölgesine uzanıverirdi. Hareketleri ahenkten yoksun, konuşması tutarsız ve kibirli olurdu böyle zamanlarda. Geçen gün öve öve bitiremediği bir yönetmeni yerin dibine sokmak, tek satır bile okumadığı yazarları faşistlikle suçlamak, okuldaki hocalarını ağza alınmayacak dipnot ve göndermelerle sıradan geçirmek alametifarikasıydı sanki. Motoru kötü kokular yayan bir arabayı ya da elektrikler kesilmeden hemen önce evi kuşatan o garip sessizlik ânını düşünün... Altuğ Abi’nin eşref saati de böyle bir şeydi.

Yine durduk yere asabının bozuk olduğu bir gün, nedense hızını alamayıp bir köşede sessiz sakin kitabına gömülmüş olan bana çatma ihtiyacı hissetti. “Bok var oku oku, sanki bir halta yarıyor!” dedi. Başta üzerime alınmadım. Çünkü kendi kendine saydırdığı, yüzünü gözünü Tyler Durden gibi kan revan içinde bıraktığı çok olmuştur.

“Sana diyorum oğlum, sağır mısın!”

“Bana mı abi?”

“Evet sana! Ne diye okuyorsun o kitapları, gençliğine ya-

zık değil mi? Bak karşında profesyonel gençlik robotu konuşuyor. Okuma!”

“Üstüne gitme çocuğun,” diye araya girdi patron. “Hem gençlik robotu ne lan?”

“Bildiğin mutfak robotu gibi işte. Bunun içine de kabuklu gençlik atıyorsun...”

“Eee?”

“Bok veriyor sonra oldu mu!”

Çıt çıkarmadan dinliyordum konuşmalarını. Nasılsa biraz sonra akıllarına başka bir mevzu gelir (Yunan şehir devletleri vesaire), o muhkem mevziden atıp tutmaya başlardı. Sahte demokratlar, ibne filozoflar, ölü seviciler... Liste böylece uzayıp giderdi. Ben de fırsattan istifade birer çay söyler, kitabıma kaldığım yerden devam ederdim. Ama bu sefer kaçış yoktu sanki. Altuğ Abi'nin uzayıp giden söylevinin minik bir virgülü, bir kesme işareti değil, durduk yerde öznesi oluvermişim.

“Ne yapacaksın şimdi sen, planın ne?”

“Bilmem ki abi... Askere giderim herhalde.”

“Onu demiyorum lan! Yani hayalin nedir, neci olmak istiyorsun?”

Bir müddet sessizlik oldu. Sanki geceler boyu aynı şeyleri düşünen, gelecek denen iyisihhatteolsunların korkusundan masa lambası açık uyuyan ben değilmişim gibi kafamı kaşdım, tırnağımı temizledim. Önümde uzayıp giden raf yığınlarına bakındım durdum. *Pat! Pat! Pat!* Bir an zihnimden asma yapraklarının yaralı silüetleri geçti. Eski evin bahçesindeki plastik kaydırağım, annem ve babam... Bir köşesi kıvrılmış, solgun morumsu renkteki *Kurbağa Yağı Satıcısı*'ni ve altını çizmekten kadavraya çevirdiğim *Satranç El Kitabı*'ni yan yana görünce –artık bir cevap vermenin zamanı gelmişti– kendine güvensiz, kedi miyavlamasını andı

ran bir tonda “Satranç oyuncusu ya da yönetmen olmak istiyorum,” demiş bulundum. Cılız sandığım ses yankılanarak bütün dükkânı sarmıştı. Bilhassa o son hece: men, men, men... Rafta duran kitaplar devasa bir çığ gibi yuvarlanıp üzerime devrilecek sandım. Gelgelelim Altuğ Abi'nin hantal bedeni gevşemiş, yavaşça sandalyenin ahşap bataklığına gömülmüştü. Yaz akşamlarının lacivert durağanlığı vardı şimdi üzerinde. Yine o kibar, neşeli adam oluvermişti. “Satrançtan anlamam da, öteki için bildiğim bir okul var,” dedi. “İyi bir okul, bizim buradakiler gibi koftiden değil. Yalnız paralı... Bir de bir sene boyunca dillerini öğrenmen gerekiyor.”

Üniversite sınavı diyecek oldum; sosyal bilimler sınıfı, gerizekâlılar çukuru, emeğine sağlıksızlık diyecek oldum, dinletemedim. Okulun adını ve adresini bir kâğıda yazıp avcuma tutuşturdu.

“Senin İngilizcen var mıydı?”

“Eh, yabancı müzik dinleyip efkârlanacak kadar var işte,” dedim.

“İyi, eve gidince internette bakarsın.”

Patron eskisini fazla dünyevi bulmuş olacak, hararetle daha ruhani bir müzik listesi hazırladığı bilgisayardan başını kaldırıp Altuğ Abi'ye baktı. “Yahu Uzun, karışmayayım diyorum ama... Senin zamanında kazanıp gitmediğin okul değil mi bu?” diye sordu. “Hayır madem tenezzül etmedin, neden şimdi çocuğun aklını çeliyorsun?”

“O iş bildiğin gibi değil hocam,” dedi Altuğ Abi. Gözleri, kahverengi kadife pantolonunun kıvrımlarında dolaştı bir zaman. Dizlerinin üstünde biriken hayalî ekmek kırıntılarını elinin tersiyle süpürdü, süpürdü. “Oralara kadar gittim, sınavına girip kazandım da. Hesapta ufak tefek işleri halledip, insanlarla vedalaşıp dönme var. Pasaporttur, vizedir her bir haltı tamamlamışım hocam. Para işini de evi ipotek

ettirip banka kredisiyle halletmişim. Leyla gibi dolanıyorum sokaklarda. Boru mu, hayalim gerçek olmuş! Ama işte içimde bir sıkıntı var. Bizimkileri düşünüp duruyorum. İki yaşlı memur emeklisi... Bekliyorlar ki üniversite bitmiş, oğlan eline ekmek alacak, bize yardımcı olacak. Ben de demişim hadi eyvallah, gidiyorum. Nereye? Yönetmen olmaya! Neyse hocam, işte her şey hazırlandı, son gün bavulumu topluyorum odamda. Babam rahmetli, kapıyı tıklatıp içeri girdi, yatağın ucuna oturdu. ‘Oğlum, parayı pulu takma kafana emi,’ dedi. ‘Ev de, araba da feda olsun. Ben sağ oldukça senin arkadayım.’ Sonra sırtımı şöyle bir okşayıp salona döndü, gazetesine kaldığı yerden devam etti. Hiç unutmuyorum hocam, bavulun tepesinde siyah bir Chicago Bulls tişörtü vardı. Jordan, Pippen, Kukoç... Efsane kadro yani. Baktım, pıt pıt bir şeyler damlıyor üzerlerine. Ellerinde birer şampanya şişesi var bunların, kim bilir kaçınıcı şampiyonluklarını kutluyorlar. Pıt, pıt... Damlaların ardı arkası kesilmiyor. Bavulu olduğu gibi bırakıp koştum banyoya. Durmuyor namussuz şampanya, köpürdükçe köpürüyor! Neyse, elimi yüzümü yıkayıp çıktım dışarı. Güya odaya dönüp bavul hazırlamaya devam edeceğim. Birden burnuma annemin patatesli böreğinin kokusu geldi. Hatırlıyor musun, hayvan gibi yedik lisedeyken... Mutfak masasının üzerinde duruyorlar, şöyle plastik bir kabın içinde. Hayır o kadar da demişim uçağa almazlar, ziyan olur diye. Yine dinlemeyip yolluk niyetine hazırlamış. Bir sandalye çekip oturdum masanın başına. Onlar bana baktı, ben onlara baktım. Plastik kap öyle bir dokundu ki içime hocam. Kalktım doğru düzgün bir tabak çıkardım dolaptan, sonra da böreklerin hepsini ona boşalttım.”

Hint müziğinin o baharatlı huzuru, duman duman, bir tütsü gibi yayılıyordu şimdi dükkâna. Kitabı kapatıp katalitik sobanın üzerine koydum. Altuğ Abi gözlerini karşıda-

ki rafa dikmiş hafifçe tebessüm ediyordu. Kaşlarının altı kırış kırış olmuştu. Patron hiç bozuntuya vermeden kirpiklerini temizledi, kollarını havada kavuşturup sakallı ve göz-lüklü bir basketbol potası gibi geriye yaslandı. “Olsa da ye-sek hocam,” dedi gülümseyerek. “Olsa da yesek...” diye mırıldandı Altuğ Abi.

Neyse ki eve döndüğümde börek kokusu, kek rayihası gi-bi şeylerle karşılaşmamıştım. Ayakkabılığın üstünde kısa bir not buldum: “Evladım ben 12 numaradayım, acıkırsan do-lapta taze yemek var, ısıt ye...” Gürültüyle çalışan buzdola-bını açınca iki orta boy ısıtma kabı –üstünde kırmızı mavi gül olanlardan– soğukça selamladı beni. Birinde iyice don-muş, koyu yeşilimsi püre suretine hicret etmiş bir mercim-ek çorbası vardı. Leş gibi kokuyordu. Öteki güllü dallı sür-priz yumurtadan üzeri bir karış yağ bağlamış pırasa yeme-ği çıkınca bütün keyfim kaçtı. Anneannemin iyice zıvana-dan çıktığını düşünmeye başladım. Gencecik kızı öldü, acı-sından kendini dine verdi, anladım. (Bu durumda benim bir tekke bulup kapanmam gerekiyordu ya neyse.) Arkadaşları-nı eve doldurup zikir ve ağlama seansları, hemen ardından çay ve pasta keyfi yapmasını, eh yaşlı kadın, yalnızlığa daya-namıyor deyip sineye çektim. Odamdaki posterleri gizli gizli sabote etmesine bile ses çıkarmadım. Ama bu benim bile ta-hammül sınırlarımı aşıyordu artık. Pırasa demek ne demek-ti! “Ben seni zerre kale almıyorum evladım. Zavallı, yardıma muhtaç öksüz ve yetimin tekisin. Fazla konuşma, kır dizini otur. Seni sokağa atmadığım için de yat kalk dua et!”

O an kararımı vermiştim. Bilgisayarı açıp Altuğ Abi’nin bahsettiği okulu araştırmaya başladım. Her yerde ne kadar iyi bir eğitim verdiği, mezunları arasında dünyaca ünlü yö-netmenlerin olduğu falan yazılıydı. Benim, anneannemin ve üzeri yağ bağlamış tüm pırasa yemeklerinin ayak bastığı pa-

ralel ve meridyenlerden fersahlarca uzak oluşu da ayrı bir cazibe unsuruydu. Arayıp da bulamadığım şey! Ayrıca askerlik, ruhların evrensel birliği, balkondaki asma yaprakları, Handel'in birtakım uvertürleri ve ucuz şarap kokusu hesaba katılırsa daha iyisi can sağlığıydı artık. Bir taşla kuş katliamı diye buna denirdi. Gelgelelim "Başvuru için gerekli belgeler ve uyarılar" kısmının en altına, karınca duasından halli-ce yazılmış olan o son paragrafı okuyunca betim benzim attı: "UYARI: Giriş sınavını başarıyla tamamlayan öğrenciler yıllık 10.000 euro tutarındaki eğitim masraflarını karşılamakla yükümlüdürler."

Elimde kumanda, şüursuzca kanalları geçiyor, boşta olan öteki elimle de yok yere hesap kitap yapıyordum. Etrafımı çepeçevre saran ev gerçekliği hayal ettiğim şeylerle arama sinsice sokulmuş, beni kendimden iyice soğutmuştu. Üzerinde yapay çiçekler olan fiskos masası, turuncu şeritli kauçuk koltuklar, vitrinde eski bir Grundig radyo, likör ikramlığı, şeker kâsesi, onlara dayanmış duran siyah beyaz fotoğraflar, tepemde köşeleri sararmış iki uzun floresan... Hepsi bana, hayallerime düşmandı. Hem kıcı kırık üniversite sınavını kazanamayan biri, dünyanın sayılı yönetmenlerini yetiştirmiş bir okulda okusun... Duyulmuş şey miydi? Altuğ Abi'nin gazına gelmişim, orası kesin. Ama onunla ben bir değildim ki! Şu "deneysel" deyip üzerini örttükleri cinayet gibi kısa filmlerden birini bile çekmeye cesaret edememişim. Hadi hepsini unuttuk diyelim... 10.000 euro çarpı beş yıl, artı yeme içme konaklama artı alkol sigara artı görünmeyen masraflar... Sırf bu hesap bile benim gibi bir matematik fukarasının değil, esaslı bir dâhinin bile içinden çıkamayacağı birtakım belirsizliklerle doluydu. *Pat, pat, pat!* Çıplak asma dallarını aşır içeri sızan akşam güneşi sırtıma, diz kapaklarıma vuruyor, tenimi bezgin bir merhametle ısıtıyordu. Gölgede kalan öteki bense bir hiçtim... Kocaman bir hiç!